

D'entregues, renúncies i traïcions

written by Fredi Bentanachs | 1 d'agost de 2022

Diu la llegenda que el 1640 durant la guerra dels segadors, Pau Claris tenia un calze, i cada cop que l'alçava els catalans avançàvem, mentre que quan rendia els braços els catalans perdiem batalla, i s'explica que per tal de fer més suportable el cansament del clergue Pau Claris, uns miquelets li aguantaren als braços alçats fins a la victòria catalana, el 26 de gener, batalla de Montjuïc. També conta la història que al setge de Barcelona el 1714, el general Villarroel, cap de les forces de la minvada resistència catalana (tot i ser un exgeneral Borbó al servei de Castella, però convertit a la causa catalana), va fer alçar la famosa bandera negra entre la de Santa Eulàlia de la ciutat i les quatre barres de la Nació. La defensa èpica de la ciutat ha passat als annals de la història, àdhuc el primer ministre Britànic, Winston Churchill, va demanar als londinencs la resistència i patriotisme dels catalans en la defensa de Barcelona el 1714 per defensar Londres de les bombes nazis.

N'és un exemple la resistència del general Moragas, decapitat i esquarterat pels criminals borbons i castellans, i el seu cap engabiat durant tretze anys per escarni als catalans. Aquest poble no es rendeix, ni davant el francès ni el castellà, la dignitat de la nació preservava el nostre tarannà, com en l'èpica revolta durant la Setmana Tràgica de 1909, en les revoltes contra botiflers i espanyols fins a la dictadura de Primo de Rivera, o en l'intent de proclamar l'Estat Català que va dur a terme el patriota català excoronel espanyol Francesc Macià, a Prats de Molló, però aquí ja enverinat pel botiflerisme d'ERC que volia alçar la república espanyola.

El darrer moment èpic català, fruit de la unitat popular,

necessària per a l'alliberament nacional i el poble, foren les consultes fins al 9N, i posteriorment el Referèndum de l'1-0, dignitat popular contra el feixisme espanyol, el botiflerisme de l'IBEX i la covardia dels partits, que mai hi varen creure. I dies després, es proclama la DUI al Parlament, i se suspèn. Ara bé, tot el que ha vingut a continuació és un joc de despropòsits, humiliacions i desencís. El cop d'estat espanyol 155 obliga anar a l'exili el M.H. President Puigdemont i alguns consellers, altres –de forma inexplicable– com l'Oriol Junqueres, s'entreguen miserablement als espanyols, i allí mateix sembla que pactin l'estratègia d'acabar amb la perillosa resistència catalana, capaç d'aturar trens i carreteres mitjançant les organitzacions populars, un contrapoder capaç de les més grans mobilitzacions com Urquinaona, acampades, l'aeroport o la Jonquera.

Observem astorats com es concedeixen vergonyants indults als presos polítics mentre la repressió contra el poble puja a 4.200 represaliats. Observem astorats la càrrega contra tota veu dissident, com el M.H. President Quim Torra, en Josep Costa, o la presidenta del Parlament, Laura Borràs, que malgrat molts errors, els fa nosa i la volen fora. Els guanys internacionals judicials de Waterloo contra Espanya i el desgast i desprestigi que comporta a la corona i l'Estat, és un escull que cal destruir, blanquejant el règim i els tribunals espanyols, i amb la col·laboració d'un govern autonomista que manté una taula de fum, degenera TV3 i claudica davant la destrucció de la llengua.

De nosaltres, el poble, dependrà destruir aquesta ignomínia i deixar clar que, almenys, jo no perdono els traïdors per més dolor que alguns d'ells em produeixin. Nosaltres tenim la força d'alçar la DUI i portar la dignitat mil·lenària catalana al més alt estàndard, la llibertat. No hem de tremolar, ens hi va la supervivència com a poble.

Donec perficiam.